

Tâm Lý Học Phật Giáo (2)

Kalama tri ân đh dhangir ghi chép.

[14/03/2026 - 08:27 - ldmhangir]

Chúng ta quay lại cái phần vừa học và thêm một chút mới. Đó là tại sao mình phải tu Tứ Niệm Xứ, nghe.

Người tu, nghe nè, người tu không có ý chạy trốn cái này đi tìm cái kia. Cái đó không quan trọng bằng cái thái độ tâm lý của mình trước những gì mà nó xảy đến. Ai sống trên đời này cũng muốn trốn khổ tìm vui. Nhưng trốn được và tìm được nó không quan trọng bằng... Cái thái độ trước mọi cái đắng và ngọt. Ghi ghi cho gọn lại nè: Ai trên đời này cũng có khuynh hướng là trốn khổ tìm vui. Nhưng dầu có trốn được và tìm được, thì được bao lâu? Nó kẹt cái chỗ đó, nếu mà trốn được tìm được á thì là bao lâu? Thứ hai, trốn được và tìm được nó không có giá trị bằng một phần nhỏ của cái việc là ngồi yên, tỉnh táo, và thấy được hai nguyên tắc:

1. Là nguyên tắc nghiệp quả
2. Là nguyên tắc tam tướng.

Nói như vậy không có phải là người tu ngồi yên cho cái họa nó đổ xuống đầu, không phải nha, cái đó bậy nha, cái đó bậy. Không cố ý đi tìm trốn khổ tìm vui. Và cũng không có phải là ngồi yên cho họa nó đổ trên đầu. Mà mình tùy sức hành động, tùy sức mà sống an lạc. Nhưng nếu không được thì mình vẫn có thể thoải mái với nó. Có hiểu không? Cái đó phải ghi kỹ. Đạo Phật không có kêu mình chạy trốn một cách mù quáng, mà cũng không có kêu mình ngồi yên chấp nhận. Mà là tùy duyên sống.

Mà cái quan trọng nhất tùy duyên đây nghĩa là gì? Ưu tiên cho tâm thiện. Cái đó gọi là tùy duyên. Nhiều người Phật tử không có được hướng dẫn cái chỗ này. Tùy duyên ở đây có nghĩa là gì? Là trong mọi hoàn cảnh, làm sao mà có thể sống thiện được nhiều thì cái đó mới gọi là tùy duyên. Chứ không phải là tùy duyên ở đây á là nói sao mình sống như vậy, nhiều người nói nghe ngon lành nhưng mà thật ra nó rất là nguy hiểm, hiểu chữ tùy duyên này không ta? Giống như một người mà mê tiền thì cái chữ tùy duyên có nghĩa là gì? Là hoàn cảnh tới đâu họ vẫn kiếm tiền được thì gọi là tùy duyên một cách thông minh, hiểu không ta? Rồi. Thì cái người Phật pháp á, cái chữ tùy duyên có nghĩa là gì? Là duyên tới đâu mình cũng tu thiện được thì cái đó gọi là tùy duyên. Chớ không phải tùy duyên có nghĩa là cứ nào mình cũng tội lỗi được, cứ nào mình cũng nhậu được, cứ nào cũng đánh bài được, cái đó không phải là tùy duyên. Mà là tùy duyên ở đây có nghĩa là hoàn cảnh nào mình cũng sống thiện được, hoàn cảnh nào mình cũng xa cái ác được, thì cái đó gọi là tùy duyên.

Thì nói như vậy mình ôn lại chuyện cũ nha. Đời sống mình á là dựa trên cái nền của quả. Cái nền của quả, mà cái quả thì nó không thiện không ác. Nhưng mà nó khổ một chỗ á là trong lúc mà đón cái quả cũ á, cái phản ứng tâm lý của mình lúc đó là thiện hay ác nó lại là chuyện khác. Đá banh á nó không phải là thiện ác, nhưng mà cái đá banh đó bản thân nó không phải là tốt xấu. Nhưng mà vấn đề là lúc anh đá vậy đó, anh đá anh đá có bạo lực hay không, hiểu không? Đó là chuyện khác. Chứ căn bản chuyện đá banh nó chỉ là cái thể thao thôi chứ không có gì hết á. Nhưng mà mình đá vì mục đích gì, và lúc mình đá banh mình có chơi xấu hay không, nghe kịp không?

Ở đây cũng vậy, khi mà mà mình mang cái quả quá khứ thì mình sanh ra phải có sáu căn: mắt để nhìn, tai để nghe, mũi để ngửi, lưỡi để nếm, đứng. Nhưng mà trên cái nền đó mỗi người có một cái phản ứng khác nhau trước sáu trần. Và lý do tại sao phản ứng khác nhau là bởi vì cái vốn liếng của mình không có giống nhau. Hiểu chữ vốn liếng không? vốn liếng này là gì ta? Là bốn nguyên tắc nhân quả. Do nhân tạo ra quả, rồi quả tác động quả, quả tác động nhân, nhân tác động nhân. Chính bốn cái này nó làm thành cái vốn liếng của mình không giống nhau. Thí dụ như bây giờ cái ao bèo của tôi á là là quả đúng không? Và cái quả đó nó có ảnh hưởng đến cái chuyện mà 14 hay là 25 xuất hiện nhiều đúng không ta? Đó. Bây giờ hiểu không? Hiểu. Vấn đề nó nằm ở chỗ đó.

Tức là cái quả mà tôi nhận là quả gì. Có những cái quả mà tôi nhận rồi á là tôi tu hành rất là dễ. Có những cái quả tôi nhận rồi tôi tu hành rất là khó. Thí dụ như do cái quả lành nào đó, bây giờ tôi sanh ra tôi gặp Phật pháp. Nhưng do cái quả nào đó tôi sanh ra tôi bệnh hoặc tôi nghèo, hoặc là trí nhớ

tôi rất là kém. Tôi do cái quả lành nào đó tôi được làm người, được gặp Phật pháp nhưng mà tôi nghèo quá tôi phải đầu tắt mặt tối làm sao mà tôi học? Tôi mê pháp môn Tứ Niệm Xứ dữ lắm, nhưng mà gọi là là tôi có tới năm đứa con mà trong đó có một đứa nó bị tâm thần, hiểu không? Là xong. Hoặc là gặp một thằng chồng mà nát rượu, vũ phu, cũng mệt. Hoặc là một thằng chồng thì Phật tử ngon lành nhưng mà lấy nhầm con vợ mà nó mê đánh bài, số đề. Có nhiều đứa nó đánh bài mà nó nuôi số đề, không biết nuôi số không? Nó nuôi trời ơi nó hầu mấy con số giống như má nó vậy đó. Nó nuôi riết mà nó tan nhà nát cửa. Hiểu. Đó mà lấy nhầm con vợ đó thì thôi. Cho nên nữ thì kỵ vũ phu mà nam thì kỵ vũ nữ. Lấy nhầm hai cái đứa đó là cuộc đời mình coi như là vũ bão. Bởi vậy tôi có nhớ có câu chuyện cái ông những thằng đó nó nói má nó kêu mày lấy vợ đi để hai đứa cùng vượt qua sóng gió, mà sau đó nó phát hiện ra là sóng gió từ vợ mà ra. Hồi này nghe đứa đó nghe má nó nghe má hứa má khuyên lấy vợ đi con, hai đứa con sẽ cùng nhau vượt qua sóng gió. Lấy vợ rồi mới biết sóng gió từ vợ mà ra. Giá mà ngày xưa không lấy thì bây giờ là biên yên sóng lặng. Đây.

Cho nên á là mỗi người có một nền tảng khác nhau, mỗi người có một nền tảng khác nhau. Và nền tảng đó nó gồm có bốn điều là nghiệp tạo, nhân nhân tạo ra quả, quả tác động quả, quả tác động nhân, nhân tác động nhân. Rồi chính từ bốn cái nền tảng này nè nó mới làm cho mình 14 nhiều hay là 25 nhiều. Và tu Tứ Niệm Xứ là sao? Tu Tứ Niệm Xứ là biết rõ... Đời sống này chỉ là nhân với quả. Có nhớ học nhớ các thiền tuệ ngày hôm qua không ta? Cái thiền tuệ thứ nhất là biết danh là gì, sắc là gì. Rồi cái thiền tuệ thứ hai là gì ta? Biết rõ cái duyên khởi của danh và sắc, có phải không? Cho nên tu Tứ Niệm Xứ á là nó, khi học cái này mới hiểu tại sao phải tu Tứ Niệm Xứ, bây giờ hiểu chưa?

Tứ Niệm Xứ không có phải là một nguyên, một cái nghi thức tôn giáo ghê gớm, không phải. Mà là anh sống chung với lũ, có hiểu chữ sống chung với lũ không? Có nghĩa là nhân nào quả nào, nhìn nhân biết nhân, nhìn quả biết quả. Thì đó được gọi là sống chung với lũ. Mà là một bậc thượng thặng bậc đại vô ngại, đây. Còn đặng này không biết đạo là tu mò, tu rờ. Bây giờ tự gỡ giùm coi nó thiện ác mình cũng mơ hồ lắm, tôi nói thiệt phải không? Tới chùa ráng làm lành lánh dữ, ráng bố thí đi con nhưng mà không có cho học đạo. Đừng có trách.

Không cho nó học. Nó cứ hoang mang hoang mang, nguyên một lũ đi rần rần rần rần mà không biết về đâu. Thầy bà thì cứ ngồi trên ngai vàng ban phát. Xin lỗi dưới này nước bọt phun phẹt phẹt ở dưới cái le lưỡi liếm, tại vì giáo lý quá yếu. Rồi cuối cùng có một ngày tự nhiên xuất hiện một cái bóng hồng ngoài ngõ với một cái nồi com điện. Bèn đập đổ thần tượng, quay lưng ra đi không thương tiếc. Thì ông thầy hết hồn chết chết gọi lại "Con con, thầy nè thầy nè". Too late. Mất bò mới lo làm chuông. Giá mà Phật tử nó được học cái này từ sớm thì nó khỏe quá. Vậy mà này giờ mình giảng mà nó nhìn mình nó cũng nghi nghi, cho nên tôi có giấu nồi com đặng sau cái rèm kia. Có. Ở dưới tôi có mua cái nồi bự lắm nhưng mà tôi ham rẻ cho nên nó không có ruột. Mà ở đâu nó ra? Ở đâu nó ra cái cơ sự tang thương thế này có phải tại anh phải tại em? Mà tại vì không có giáo lý, thầy trò mình xa nhau. Nhá, tại vì không có giáo lý.

Tại vì biết bây giờ đó là tôi không phải là VIP, VIP với tôi nó không phải là very important person, mà tôi là very ill person. Người rất yếu. Có cái thằng đó nó vô tù mà nó xăm bốn cái chữ Đ trên vai của nó đó. Mấy thằng tù mà tù yếu á hỏi nó cái này chữ gì vậy đại ca? Nó nói đặng đâu đánh đó. Nhưng mà gặp mấy cái thằng mà bự hơn nó á, nó nói đang đau đừng đánh. Hai cái nó này quan trọng lắm đó nha. Ở tù nó cũng phải có cái trí tuệ, đây. Nó ở tù mà nó xăm trên người nó con chim. Mà nó gặp mấy thằng tù nhỏ đó, nó hỏi con gì đây đại ca? Đại bàng! Chim ưng! Mấy thằng đại ca mấy thằng nhỏ nó nghe nó ón. Á nó gặp mấy thằng bự á hỏi con gì đây mập? Chim cú. Cái thằng kia nó hỏi xăm con gì xăm xăm chim cú? Thèm con nào xăm con đó. Khủng khiếp. Giờ tôi giảng riết giờ tôi không nhớ tôi giảng cái gì nữa. Mà mỗi lần mà mà mà mà mà giảng mà chánh pháp á là nó nó ngáp giống như nó sắp lên đồng vậy đó. Không hỏi thiệt quý vị có buồn ngủ lắm không? Không có giỡn là tôi nói nó nó nó liệt địa rồi. Phải giỡn, phải giỡn.

Thì coi như mình ôn lại là tại sao phải học giáo lý, tại sao phải tu Tứ Niệm Xứ. Là vì rằng toàn bộ đời sống của ta là trên cái nền của quả xưa. Và ta không thể sống thụ động trên nền quả đó, ta phải active, ta phải tích cực, ta phải năng động. Mà bằng cách nào? Sống với 15 hay là 14. Chứ còn mấy cái con mấy cái loài mà sa đọa thí dụ như con giun á là coi như là nó buông xuôi, gần như là vậy.

Nó cứ để cho cái cái tâm quả xưa cứ trôi ao bèo ao bọt cứ một đêm hai mét vuông đêm hai mét vuông bèo nó lên nhanh lắm. Trong khi đó là người á những cái con mà nó hơi active một chút á thì nó có thỉnh thoảng nó có liêng sỏi nhưng mà nó liêng toàn là sỏi 14 không. Chỉ có những con mà nó có trí tuệ đó thì thỉnh thoảng nó có liêng mà nó liêng 25. Còn như mình á là sỏi là mình liêng từng viên từng viên, yêu không yêu, yêu không yêu. 25 là phải liêng từng thúng.

Tu Tứ Niệm Xứ là mình liêng từng thúng, cứ một giờ mà ngồi Tứ Niệm Xứ là mình hốt thúng này qua thúng kia. Mình lúc đó là đại lý vật liệu xây dựng. Còn cái sỏi của các vị bây giờ thì sỏi thật. Lâu lâu liêng xuống viên mà một viên trong thận quý vị đâu có nhiều. Lâu lâu thò tay vô lưng móc cục liêng, 4 ký trúc, tí cho nó xiu xiu. Phải sỏi xây dựng mới được. Chứ cái đám này tôi thấy toàn là sỏi thật với sỏi mật không. Cái tâm 25 của quý vị nó hiểm dữ lắm, hiểm như sỏi mật. Mà mình phải là chủ vật chủ cái cái cơ sở vật liệu xây dựng. Sỏi là một phút là phải xe ba gác nó tới một lần là chục chiếc, chục chiếc. Còn không là phải xe tải 18 bánh, phải vậy nó mới được. Tôi nói vậy có hiểu không? Bây giờ người ngoài nghe cái đoạn này họ không hiểu tại sao tu mà cần sỏi nhiều. Thì coi như từ cái chuyện mà Việt Tân cướp của giết người bây giờ mình lương thiện một chút chuyển qua mình bán vật liệu xây dựng. Nhiều nghề lắm nói chung là có chí thì nên. Có công mài sắt có ngày thành xà beng. Thì mình tu Tứ Niệm Xứ là luôn luôn trong tình trạng buồn sỏi, ném sỏi. Và các vị biết thời Đức Phật có những người chỉ gặp Phật nghe có một câu là xong, bởi vì trong lòng họ không phải là sỏi mà là đá tảng. Đá tảng.

Còn chúng ta bây giờ thì phải nói là chúng ta tu rất là hiếm. Thí dụ như tôi về tôi quan sát bà con Việt Nam tôi rất là ngại. Thí dụ như ai cũng khoe là có tu thiền mà trong bụng tôi hỏi ủa tu thiền tu cái gì thì mấy cái này họ không biết. Tôi rất là hơi hơi hơi rất á này á ngại lắm vì ai cũng tu thiền hết trơn á nhưng mà tôi không biết họ không học cái này thì họ tu thiền tu cái gì. Ngay cả thiền chỉ cũng đâu phải dễ tu nếu không hiểu mấy cái này. Ở trên mình cũng phải biết mình được cấu tạo ra sao.

Tôi đã nói không biết bao nhiêu lần, tôi cất cho các vị một cái chòi, vì tôi thấy các vị ngủ lều suốt đời sẽ là lều thôi. Thế là tôi dựng chòi, thì trên cái chòi đó các vị thay từ từ, mai này đi gặp mình sư xin đồ ghê gớm nghiên cứu tiếng Tàu tiếng Nhật tiếng Tây Ban Nha đồ mới về mới sửa từ từ cái chòi đó. Nhưng căn bản mấy cái lớp học này là lớp lớp chòi. Lớp dựng chòi để cho bà con bởi vì chính vì lớp chòi cho nên những cái bài các vị chép được gọi là bài chòi. Cho nên ai hỏi qua đây học gì, nói học bài chòi.

Cho nên chính vì học để làm chòi cho nên những bài ta học đều là bài bài chòi. Có nghĩa là qua đây các vị học đủ thứ nghề hết. Chiều nay nè tôi mới cho bà con học cái cấu trúc sinh học của tám thân vật chất ở mọi chúng sinh. Bà con sẽ rất là ngạc nhiên như là trưa nay các vị vừa học xong cái gọi là đời sống tâm pháp của chúng sinh. Và tôi nhắc lại một lần nữa, trong mắt nhiều người, gọi là ai đây nghĩ tôi là một nhà sư rất là bê bối, đúng không? Chuyện đó chuyện nhỏ, bởi vì chuyện của tôi. Cái quan trọng nhất là chuyện của quý vị mới là chuyện lớn. Ráng học giáo lý.

Và nếu cần thấy chuyện gì lớn thì hãy niệm câu này: Trên đời chuyện gì cũng là chuyện nhỏ, chỉ có vợ nhỏ là chuyện lớn. Mà tôi chưa có vợ nhỏ cho nên không có chuyện lớn. Ok mệt rồi nghỉ.

-HẾT-

[14/03/2026 - 08:27 - ldmhangir]

Chúng ta quay lại cái phần vừa học và thêm một chút mới. Đó là tại sao mình phải tu Tứ Niệm Xứ, nghe.

Người tu, nghe nè, người tu không có ý chạy trốn cái này đi tìm cái kia. Cái đó không quan trọng bằng cái thái độ tâm lý của mình trước những gì mà nó xảy đến. Ai sống trên đời này cũng muốn trốn khổ tìm vui. Nhưng trốn được và tìm được nó không quan trọng bằng... Cái thái độ trước mọi cái đắng và ngọt. Ghi ghi cho gọn lại nè: Ai trên đời này cũng có khuynh hướng là trốn khổ tìm vui. Nhưng dầu có trốn được và tìm được, thì được bao lâu? Nó kẹt cái chỗ đó, nếu mà trốn được tìm được á thì là bao lâu? Thứ hai, trốn được và tìm được nó không có giá trị bằng một phần nhỏ của cái việc là ngồi yên, tỉnh táo, và thấy được hai nguyên tắc:

1. Là nguyên tắc nghiệp quả
2. Là nguyên tắc tam tướng.

Nói như vậy không có phải là người tu ngồi yên cho cái họa nó đổ xuống đầu, không phải nha, cái đó bậy nha, cái đó bậy. Không cố ý đi tìm trốn khổ tìm vui. Và cũng không có phải là ngồi yên cho họa nó đổ trên đầu. Mà mình tùy sức hành động, tùy sức mà sống an lạc. Nhưng nếu không được thì mình vẫn có thể thoải mái với nó. Có hiểu không? Cái đó phải ghi kỹ. Đạo Phật không có kêu mình chạy trốn một cách mù quáng, mà cũng không có kêu mình ngồi yên chấp nhận. Mà là tùy duyên sống.

Mà cái quan trọng nhất tùy duyên đây nghĩa là gì? Ưu tiên cho tâm thiện. Cái đó gọi là tùy duyên. Nhiều người Phật tử không có được hướng dẫn cái chỗ này. Tùy duyên ở đây có nghĩa là gì? Là trong mọi hoàn cảnh, làm sao mà có thể sống thiện được nhiều thì cái đó mới gọi là tùy duyên. Chứ không phải là tùy duyên ở đây á là nói sao mình sống như vậy, nhiều người nói nghe ngon lành nhưng mà thật ra nó rất là nguy hiểm, hiểu chữ tùy duyên này không ta? Giống như một người mà mê tiền thì cái chữ tùy duyên có nghĩa là gì? Là hoàn cảnh tới đâu họ vẫn kiếm tiền được thì gọi là tùy duyên một cách thông minh, hiểu không ta? Rồi. Thì cái người Phật pháp á, cái chữ tùy duyên có nghĩa là gì? Là duyên tới đâu mình cũng tu thiện được thì cái đó gọi là tùy duyên. Chớ không phải tùy duyên có nghĩa là cớ nào mình cũng tội lỗi được, cớ nào mình cũng nhậu được, cớ nào cũng đánh bài được, cái đó không phải là tùy duyên. Mà là tùy duyên ở đây có nghĩa là hoàn cảnh nào mình cũng sống thiện được, hoàn cảnh nào mình cũng xa cái ác được, thì cái đó gọi là tùy duyên.

Thì nói như vậy mình ôn lại chuyện cũ nha. Đời sống mình á là dựa trên cái nền của quả. Cái nền của quả, mà cái quả thì nó không thiện không ác. Nhưng mà nó khổ một chỗ á là trong lúc mà đón cái quả cũ á, cái phản ứng tâm lý của mình lúc đó là thiện hay ác nó lại là chuyện khác. Đá banh á nó không phải là thiện ác, nhưng mà cái đá banh đó bản thân nó không phải là tốt xấu. Nhưng mà vấn đề là lúc anh đá vậy đó, anh đá anh đá có bạo lực hay không, hiểu không? Đó là chuyện khác. Chứ căn bản chuyện đá banh nó chỉ là cái thể thao thôi chứ không có gì hết á. Nhưng mà mình đá vì mục đích gì, và lúc mình đá banh mình có chơi xấu hay không, nghe kịp không?

Ở đây cũng vậy, khi mà mình mang cái quả quá khứ thì mình sanh ra phải có sáu căn: mắt để nhìn, tai để nghe, mũi để ngửi, lưỡi để nếm, đứng. Nhưng mà trên cái nền đó mỗi người có một cái phản ứng khác nhau trước sáu trần. Và lý do tại sao phản ứng khác nhau là bởi vì cái vốn liếng của mình không có giống nhau. Hiểu chữ vốn liếng không? vốn liếng này là gì ta? Là bốn nguyên tắc nhân quả. Do nhân tạo ra quả, rồi quả tác động quả, quả tác động nhân, nhân tác động nhân. Chính bốn cái này nó làm thành cái vốn liếng của mình không giống nhau. Thí dụ như bây giờ cái ao bèo của tôi á là là quả đúng không? Và cái quả đó nó có ảnh hưởng đến cái chuyện mà 14 hay là 25 xuất hiện nhiều đúng không ta? Đó. Bây giờ hiểu không? Hiểu. Vấn đề nó nằm ở chỗ đó.

Tức là cái quả mà tôi nhận là quả gì. Có những cái quả mà tôi nhận rồi á là tôi tu hành rất là dễ. Có những cái quả tôi nhận rồi tôi tu hành rất là khó. Thí dụ như do cái quả lành nào đó, bây giờ tôi sanh ra tôi gặp Phật pháp. Nhưng do cái quả nào đó tôi sanh ra tôi bệnh hoặc tôi nghèo, hoặc là trí nhớ tôi rất là kém. Tôi do cái quả lành nào đó tôi được làm người, được gặp Phật pháp nhưng mà tôi nghèo quá tôi phải đầu tắt mặt tối làm sao mà tôi học? Tôi mê pháp môn Tứ Niệm Xứ dữ lắm, nhưng mà gọi là tôi có tới năm đứa con mà trong đó có một đứa nó bị tâm thần, hiểu không? Là xong. Hoặc là gặp một thằng chồng mà nát rượu, vũ phu, cũng mệt. Hoặc là một thằng chồng thì Phật tử ngon lành nhưng mà lấy nhầm con vợ mà nó mê đánh bài, số đề. Có nhiều đứa nó đánh bài mà nó nuôi số đề, không biết nuôi số không? Nó nuôi trời ơi nó hầu mấy con số giống như má nó vậy đó. Nó nuôi riết mà nó tan nhà nát cửa. Hiểu. Đó mà lấy nhầm con vợ đó thì thôi. Cho nên nữ thì kỵ vũ phu mà nam thì kỵ vũ nữ. Lấy nhầm hai cái đứa đó là cuộc đời mình coi như là vũ bão. Bởi vậy tôi có nhớ có câu chuyện cái ông những thằng đó nó nói má nó kêu mà lấy vợ đi để hai đứa cùng vượt qua sóng gió, mà sau đó nó phát hiện ra là sóng gió từ vợ mà ra. Hồi này nghe đứa đó nghe má nó nghe má hứa má khuyên lấy vợ đi con, hai đứa con sẽ cùng nhau vượt qua sóng gió. Lấy vợ rồi mới biết sóng gió từ vợ mà ra. Giá mà ngày xưa không lấy thì bây giờ là biển yên sóng lặng. Đấy.

Cho nên á là mỗi người có một nền tảng khác nhau, mỗi người có một nền tảng khác nhau. Và nền tảng đó nó gồm có bốn điều là nghiệp tạo, nhân tạo ra quả, quả tác động quả, quả tác động nhân, nhân tác động nhân. Rồi chính từ bốn cái nền tảng này nè nó mới làm cho mình 14 nhiều hay

là 25 nhiều. Và tu Tứ Niệm Xứ là sao? Tu Tứ Niệm Xứ là biết rõ... Đời sống này chỉ là nhân với quả. Có nhớ học nhớ các thiên tuệ ngày hôm qua không ta? Cái thiên tuệ thứ nhất là biết danh là gì, sắc là gì. Rồi cái thiên tuệ thứ hai là gì ta? Biết rõ cái duyên khởi của danh và sắc, có phải không? Cho nên tu Tứ Niệm Xứ á là nó, khi học cái này mới hiểu tại sao phải tu Tứ Niệm Xứ, bây giờ hiểu chưa?

Tứ Niệm Xứ không có phải là một nguyên, một cái nghi thức tôn giáo ghê gớm, không phải. Mà là anh sống chung với lũ, có hiểu chữ sống chung với lũ không? Có nghĩa là nhân nào quả nào, nhìn nhân biết nhân, nhìn quả biết quả. Thì đó được gọi là sống chung với lũ. Mà là một bậc thượng thặng bậc đại vô ngại, đấy. Còn đảng này không biết đạo là tu mò, tu rờ. Bây giờ tự gỡ giùm coi nó thiện ác mình cũng mơ hồ lắm, tôi nói thiệt phải không? Tới chùa ráng làm lành lánh dữ, ráng bố thí đi con nhưng mà không có cho học đạo. Đừng có trách.

Không cho nó học. Nó cứ hoang mang hoang mang, nguyên một lũ đi rần rần rần rần mà không biết về đâu. Thầy bà thì cứ ngồi trên ngai vàng ban phát. Xin lỗi dưới này nước bọt phun phệt phệt ở dưới cái le lưỡi liếm, tại vì giáo lý quá yếu. Rồi cuối cùng có một ngày tự nhiên xuất hiện một cái bóng hồng ngoài ngõ với một cái nồi com điện. Bèn đập đổ thần tượng, quay lưng ra đi không thương tiếc. Thì ông thầy hết hồn chết chết gọi lại "Con con, thầy nè thầy nè". Too late. Mất bò mới lo làm chuông. Giá mà Phật tử nó được học cái này từ sớm thì nó khỏe quá. Vậy mà nãy giờ mình giảng mà nó nhìn mình nó cũng nghi nghi, cho nên tôi có giấu nồi com đằng sau cái rèm kia. Có. Ở dưới tôi có mua cái nồi bự lắm nhưng mà tôi ham rẻ cho nên nó không có ruột. Mà ở đâu nó ra? Ở đâu nó ra cái có sự tang thương thế này có phải tại anh phải tại em? Mà tại vì không có giáo lý, thầy trò mình xa nhau. Nhá, tại vì không có giáo lý.

Tại vì biết bây giờ đó là tôi không phải là VIP, VIP với tôi nó không phải là very important person, mà tôi là very ill person. Người rất yếu. Có cái thằng đó nó vô tù mà nó xăm bốn cái chữ Đ trên vai của nó đó. Mấy thằng tù mà tù yếu á hỏi nó cái này chữ gì vậy đại ca? Nó nói đung đâu đánh đó.

Nhưng mà gặp mấy cái thằng mà bự hơn nó á, nó nói đang đau đừng đánh. Hai cái nớ này quan trọng lắm đó nha. Ở tù nó cũng phải có cái trí tuệ, đấy. Nó ở tù mà nó xăm trên người nó con chim. Mà nó gặp mấy thằng tù nhỏ đó, nó hỏi con gì đây đại ca? Đại bàng! Chim ưng! Mấy thằng đại ca mấy thằng nhỏ nó nghe nó ớn. Á nó gặp mấy thằng bự á hỏi con gì đây mậy? Chim cú. Cái thằng kia nó hỏi xăm con gì xăm xăm chim cú? Thèm con nào xăm con đó. Khùng khiếp. Giờ tôi giảng riết giờ tôi không nhớ tôi giảng cái gì nữa. Mà mỗi lần mà mà mà mà mà giảng mà chánh pháp á là nó nó ngáp giống như nó sắp lên đồng vậy đó. Không hỏi thiệt quý vị có buồn ngủ lắm không? Không có giỡn là tôi nói nó nó nó liệt địa rồi. Phải giỡn, phải giỡn.

Thì coi như mình ôn lại là tại sao phải học giáo lý, tại sao phải tu Tứ Niệm Xứ. Là vì rằng toàn bộ đời sống của ta là trên cái nền của quả xưa. Và ta không thể sống thụ động trên nền quả đó, ta phải active, ta phải tích cực, ta phải năng động. Mà bằng cách nào? Sống với 15 hay là 14. Chứ còn mấy cái con mấy cái loài mà sa đọa thí dụ như con giun á là coi như là nó buông xuôi, gần như là vậy. Nó cứ để cho cái cái tâm quả xưa cứ trôi ao bèo ao bọt cứ một đêm hai mét vuông đêm hai mét vuông bèo nó lên nhanh lắm. Trong khi đó là người á những cái con mà nó hơi active một chút á thì nó có thỉnh thoảng nó có liệng sỏi nhưng mà nó liệng toàn là sỏi 14 không. Chỉ có những con mà nó có trí tuệ đó thì thỉnh thoảng nó có liệng mà nó liệng 25. Còn như mình á là sỏi là mình liệng từng viên từng viên, yêu không yêu, yêu không yêu. 25 là phải liệng từng thúng.

Tu Tứ Niệm Xứ là mình liệng từng thúng, cứ một giờ mà ngồi Tứ Niệm Xứ là mình hốt thúng này qua thúng kia. Mình lúc đó là đại lý vật liệu xây dựng. Còn cái sỏi của các vị bây giờ thì sỏi thận. Lâu lâu liệng xuống viên mà một viên trong thận quý vị đâu có nhiều. Lâu lâu thò tay vô lưng móc cục liệng, 4 ký tróc, tí cho nó xiu xiu. Phải sỏi xây dựng mới được. Chứ cái đám này tôi thấy toàn là sỏi thận với sỏi mật không. Cái tâm 25 của quý vị nó hiểm dữ lắm, hiểm như sỏi mật. Mà mình phải là chủ vật chủ cái cái cơ sở vật liệu xây dựng. Sỏi là một phút là phải xe ba gác nó tới một lần là chục chiếc, chục chiếc. Còn không là phải xe tải 18 bánh, phải vậy nó mới được. Tôi nói vậy có hiểu không? Bây giờ người ngoài nghe cái đoạn này họ không hiểu tại sao tu mà cần sỏi nhiều. Thì coi như từ cái chuyện mà Việt Tân cướp của giết người bây giờ mình lương thiện một chút chuyển qua mình bán vật liệu xây dựng. Nhiều nghề lắm nói chung là có chí thì nên. Có công mài sắt có ngày thành xà beng. Thì mình tu Tứ Niệm Xứ là luôn luôn trong tình trạng buồn sỏi, ném sỏi.

Và các vị biết thời Đức Phật có những người chỉ gặp Phật nghe có một câu là xong, bởi vì trong lòng họ không phải là sỏi mà là đá tảng. Đá tảng.

Còn chúng ta bây giờ thì phải nói là chúng ta tu rất là hiếm. Thí dụ như tôi về tôi quan sát bà con Việt Nam tôi rất là ngại. Thí dụ như ai cũng khoe là có tu thiền mà trong bụng tôi hỏi ủa tu thiền tu cái gì thì mấy cái này họ không biết. Tôi rất là hơi hơi hơi rất á náy á ngại lắm vì ai cũng tu thiền hết trơn á nhưng mà tôi không biết họ không học cái này thì họ tu thiền tu cái gì. Ngay cả thiền chỉ cũng đâu phải dễ tu nếu không hiểu mấy cái này. Ở trên mình cũng phải biết mình được cấu tạo ra sao.

Tôi đã nói không biết bao nhiêu lần, tôi cất cho các vị một cái chòi, vì tôi thấy các vị ngủ lều suốt đời sẽ là lều thôi. Thế là tôi dựng chòi, thì trên cái chòi đó các vị thay từ từ, mai này đi gặp mình sư xịn đồ ghê gớm nghiên cứu tiếng Tàu tiếng Nhật tiếng Tây Ban Nha đồ mới về mới sửa từ từ cái chòi đó. Nhưng căn bản mấy cái lớp học này là lớp lớp chòi. Lớp dựng chòi để cho bà con bởi vì chính vì lớp chòi cho nên những cái bài các vị chép được gọi là bài chòi. Cho nên ai hỏi qua đây học gì, nói học bài chòi.

Cho nên chính vì học để làm chòi cho nên những bài ta học đều là bài bài chòi. Có nghĩa là qua đây các vị học đủ thứ nghề hết. Chiều nay nè tôi mới cho bà con học cái cấu trúc sinh học của tâm thân vật chất ở mọi chúng sinh. Bà con sẽ rất là ngạc nhiên như là trưa nay các vị vừa học xong cái gọi là đời sống tâm pháp của chúng sinh. Và tôi nhắc lại một lần nữa, trong mắt nhiều người, gọi là ai đây nghĩ tôi là một nhà sư rất là bê bối, đúng không? Chuyện đó chuyện nhỏ, bởi vì chuyện của tôi. Cái quan trọng nhất là chuyện của quý vị mới là chuyện lớn. Ráng học giáo lý.

Và nếu cần thấy chuyện gì lớn thì hãy niệm câu này: Trên đời chuyện gì cũng là chuyện nhỏ, chỉ có vợ nhỏ là chuyện lớn. Mà tôi chưa có vợ nhỏ cho nên không có chuyện lớn. Ok mệt rồi nghỉ.

-HẾT-